

Patrocinium Defvncutorvm

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

indulgentia
vivis
concessa.

privatus possit satisfactionem suam iis applicare, nulla ratio est, cur non valeat Pontifex satisfactiones Christi, & Sanctorum, cum sit earum oconomus, & hi Christi membra sint, æquæ ac vivi. 2. Exploratum, indulgentias vivis concessas non posse ab iis in defunctos conferri, nisi ea facultas in bullâ exprimat, quia id pendet à concedentis voluntate, quam exprimere solet, dum adest, ut in bullâ Communionis Generalis, ubi Urbanus VIII. sic ait, *Plenariam peccatorum suorum indulgentiam, & remissionem, quam pro animabus fidelium defunctorum applicare possint, misericorditer indulgemus.* Adverte autem istam applicationem non sic intelligi, quasi vivus prius obtineat indulgentiam, quam defunctis tribuat, quippe eam obtinendo, pœnæ peccatis suis debitæ obligationem dissolveret, ac tum in eam se denuo indueret, non novas culpas admittendo, sed charitatis officium in defunctos exercendo: quod absurdum est. Applicare igitur indulgentias defunctis, est eas quas si velles, tibi sumere posses, defunctis transcribere.

992.
Non est
opus statu
gratia.

Dubitarum porro an status gratiæ requiratur in eo, qui indulgentiam piis manibus transcribit; & probabilior est responsio negans: tum quia nec vivus, qui sibi vult indulgentiam applicare, necesse est, ut omne opus, quod ad obtinendam indulgentiam requiritur, faciat in gratia; sed sufficit, ut ultimum in eo statu peragat, quia tunc conceditur indulgentia, seu remissio pœnæ, quæ culpam remissam supponit.

993.
Qui defunctis
favent
certius
juvantur.

Porro gravis, & acriter controversa quæstio est, an indulgentia certò profit defunctis de qua dixi tract. de V. S. unum hic addo verbis Dicastillo authoris nobilis, etsi recentioris, qui tract. de pœnit. Appendice de Purgatorio sic ait. *Valde probabile apparet, quod docet Henriquez, Rodriguez, Layman, & alii multi recentiores, Deum longè facilius acceptare indulgentias oblatas pro animabus fidelium, qui se in hac vita digniores de congruo reddiderunt tali acceptatione, ut qui pro peccatis suis ipsi etiam satisfaciebant, & indulgentias à Pastoribus Ecclesia concessas lucrari studebant, & pro aliis defunctis, dum viverent, diligenter orabant. Quod mihi maxime rationi consentaneum videtur. Imò crediderim in gratiam talium animarum, quæ in vita piissima fuerint erga defunctos, piissimum Dominum excitare pietatem aliorum fidelium, ut pro illis orent, suffragia offerant, & indulgentias lucrentur, in eisque etiam ea visa impleatur promissio Christi, Date, & dabitur vobis, & qua mensura mensi fueritis, eadem remetietur vobis.*

Absolute tamen verum est eo ipso, quo anima in Dei gratia decesserit, dignam esse, pro qua Deus indulgentias, & suffragia specialiter in eius favorem oblata, misericorditer acceptare dignetur, quamvis contrarium senserit Henricus, Caietanus, Navarrus, quibus favere videtur Augustinus l. de cura pro mortuis c. ult. ita ipse.

§. 1.

Præstantia Communionis Generalis ex omnibus eius adjunctis.

P R Æ F A T I O.

EX quo Societas Jesu à magno Patrefamilias in agrum Dominicum missa fuit, stygiâ, mundanâque invidiâ teste, variis ac miris modis, indefessaque industriâ eum excoluit, pergitque, ac perget porro ad extremum excolere. Sed haud scio, an quidquam excogitarit hætenus, vel ad viventium spirituale commodum utilius, vel ad vitâ functorum salutem fructuosius Communionem Generali. De hac Theodorus Amydenus tract. de pietate Romanâ l. 2. c. 7. sub ejus exordia ita scribit. *Jesuitarum recens inventum est promiscua quædam omnium ordinum ad sumendam Sacram Synaxim conventio. Hanc Communionem appellant Generalem, ad quam tantus mortalium concursus, ut quandoque uno die triginta hominum millia spirituali convivio refecta reperiantur. Institutum omnium maxime sacrum, iam nunc valde ampliatum est. Semel exhibetur in mense in diversis Urbis, ut omnibus usui esse possit, Ecclesiis. Quibus ne insignis pietatis opus dispendio sit, illi aggregata est Læcorum sodalitas, quæ cereorum, ac reliquorum sumptuum expensas benignè suppeditat. Concurrunt ex singulis Ordinibus Sacerdotes, qui peccata consentientibus dimittant. Qui egregiam præ reliquis navat operam, Petrus est Garavita Societatis Jesu Professor. Sic Amydenus. Qui tamen illud solummodo tempus spectat, quo necdum indulgentia Synaxeos Generalis ad vitâ functos autoritate Pontificia transferri poterat, ut ex proximè consequentibus apparet. Quæ translatio, ut miris excitavit motus animorum, ita frequentiam tum Romæ, tum in cæteris propè omnibus Christiani orbis partibus vehementer auxit. Quare inventum illud non tam Jesuitarum, ut ait, neque tam humanum, quam divinum fuisse usus edocet. Et mihi quidem*

994.
Institutio
illius divi-
na.

Patrocinium Defunctorum. *Lib. III.* 315

dem Communio Generalis cum arbore vitæ, quæ cælestis paradysus gloriatur, conferranda videtur.

PARS PRIMA.

Templa, Paradysi.

995.
*Templum
Cælum.*

TEMPLA Christianorum cælo esse persimilia nullus ignorare potest. nam in templis nobilissimo quodam modo Deus est, & Christus in Eucharistiæ throno magnificentius, quàm in cælo residet, ut non semel tractatu de V. S. disseruimus. Deinde in templis quoque, essentia divina, non videtur quidem, sed excellenter, licet in umbrâ, cognoscitur, & ea cognitio amorem gaudiumque affine beatifico in piis animis creat, eosque ad laudes Numini concinendas exsuscitat. Quin & Diva Virgo saltem mente, ac cogitatione filio Dei, ac suo adest in folio Eucharistico sedenti (ad Matrem enim, ac Reginam spectat, nosse ubi Rex commeretur) & Angelorum agmina adgeniculantur summâ cum veneratione. Præterea Empyrei etiam nomen paradysus nostris convenit, cum revera igne ardeant & divinæ charitatis in præsentibus, nominatimque convivas, & amoris convivarum Eucharisticorum in Christum. Adhæc, quod Joannes de cælesti Jerusalem prædicat hisce verbis (*Et ambulabunt gentes in lumine eius, & Reges terræ afferent gloriam suam, & portæ eius non claudentur per diem, nox enim non erit illis, & afferent gloriam, & honorem gentium in illam*) De nostris quoque templis rata sunt: ad quorum utique lumen ex SS. Eucharistia coruscans contendunt anhelantque populi Christiani, & Reges terræ gloriam suam illi submittunt: Neque verò eorum portæ clauduntur, eum omnibus pateant, & ipsi etiam hostes, quorum metu portas occludere moris est, in gratiam cum Deo, hominibusque redeant, dum templa subiere, & culpas odiaque ad Sacerdotum pedes deponant, quo pacto nox peccatorum templis exulare dici potest.

996.
*Paradysi
Delicia.*

Verum enimvero, quemadmodum cælo nomen paradysi, sive horti rectè adscribitur, ita & templis, ubi præsertim Synaxis Generalis instituitur, competit; quod sensim ostendo. Ac cælo quidem id nominis tributum est, ob variam cum paradiso terrestri similitudinem. Nam sator utriusque Deus est, Ait enim sacer historicus: *Plantaverat autem Dominus Deus paradysum voluptatis à principio.* Gen. 2. In quo ipso tum dignitas paradysi, tum etiam nutritiva Numinis plantantis industria de-

monstratur, ut rectè Rupertus Abbas l. 2. cap. 25. in Gen. Est autem uterque hortus; quod ad delicias factus, & confusus sit, & propter earum vim eximiam, additur *hortum esse voluptatis*. Siquidem ut in paradiso terrestri nihil triste observari poterat, propter statum beatitudinis naturalis, & propter eundem omnia summè jucunda grataque accidere oportebat; ita multò potiùs in paradiso illo cælesti omnia deliciis circumfluunt, nec luctuosum quidquam potest obtingere. Cujus Joannes testis in Apocalypsi cap. 21. *Et absterget*, inquit, *Deus omnem lacrymam ab oculis eorum, & mors ultra non erit, neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultra; quia prima abierunt, & dixit, qui sedebat in throno, Ecce nova facio omnia*: nempe ut intelligamus nihil umquam in terris simile aut secundum deliciis horti cælestis extitisse. His adjice cum terrestris, tum cælestis paradysi arbores egregias. *Produxit enim Dominus*, ait Moyses Gen. 2. *omne lignum pulchrum visu, & ad vescendum suave*. Porro etiam in cælesti paradiso veras arbores, veros flores, ac fructus, cæteraque sensuum oblectamenta revera extare, vel certè post resurrectionem extitura docent S. Thomas, Suarez, Soto, Henricus, Major & alii: nempe ut etiam corpus propria mercede, propriisque deliciis in cælo perfruantur.

Cæterum nihil adeo exornat paradysum vel terrestrem, vel cælestem, quàm arbor vitæ. nam terrestris quidem immortalitatem corporibus tribuisset: Et si SS. Patribus Irenæo, Hilario, Gregorio Nazianzeno, Chrysostomo, Epiphanio, aliisque fides habenda est, plenam & absolutam: nec ratio deest.

997.
*In eo arbor
vitæ.*

Cum enim in manu Dei esset efficere, ut arbor vitæ hominem pristino vigori semper restituisset; cur id effecisse negetur? nec refert quod & arbor, & ejus fructus essent corruptioni obnoxia. Poterat siquidem arbor propagari, ut alia, hæcenus, ac deinceps: & quod una fructus illius manducatio non præstitisset, neque duæ, tresque; poterant plures præstare. Accedit quod Bonaventura, Molina, & alii vim, illi supernaturalem reparandi humidum radicale assignent. Et sanè cum Justitia Originis multa supra naturam inveheret, cur non etiam talem ab eâ arbore immortalitatem?

998.
*Dans im-
mortalita-
tem.*

De cælesti porro arbore vitæ aliter philosophandum: de qua sic Joannes Apocalypsis 2. *In medio plateæ eius, & ex utraque parte fluminis lignum vitæ afferens fructus duodecim, per menses singulos reddens*

999.
*Est etiam
in paradiso
cælesti ar-
bor vitæ.*

Rr 2

fructum